Csukás István

Versek a Vásár *című gálaesthez*

Első rész

V.

Hé! Hó! Ott ki dibeg-dobog?
Hű! Valaki erre robog!
Mint légy után tehén farka,
fürgén jár a csizmasarka!

Legény lesz, mert kajla bajsza
mögött tolakszik az arca,
s nadrágja van, nem szoknyája,
s éppen illik is reája!

Mint a szekér: elöl rudas!
Mint a hordó: hátul lukas!
Mégsem hordó, mégsem szekér,
hanem csak egy szegény legény!

Mint a bika, ha már szédül,
mint a kakas, ha már kékül,
mint a torony,ha már szétdül
– olyan ő a leány nélkül!

Mint a gólya a kéményre,
mint a vitorla a szélre,
mint a kisbíró az észre,
– vágyik a lány szerelmére!

És hol van a vágy tárgya?
Miért vágyik vetett ágyra?
Mért remeg a lábaszára?
– Mert így született az árva!

VI.

Jó publikum, hű közönség,
itt ma mindenki nevessék,
ölelje át a kedvesét,
és hadd kezdjem el a mesét!

Hol volt, hol nem, volt egy leány,
a két orcája halovány,
a haja meg aranysárga,
és elindult a vásárba.

Nézelődni, sétálni,
tán vőlegényt találni,
a haját kisütötte,
a száját kiföstötte.

Ahogy sétál kevélyen,
szemébe nézett mélyen
suszterinas, péklegény,
– az fiatal, ez meg vén!

Kuksolva a sátorba
megszólítja őt sorba
hetyke árús, jótorkú
majd megsiketül attúl!

VII.

Itt a papucs, papucsos,
pi, pi, pi, pi, pipiros!
Pa, pa, pa, pa, anyukád
épp ilyet álmodott rád!

Van itt fazék, van itt köcsög,
épp akkora mint a csöcsöd!

Kívül szőrös, belül nedves,
a legénynek igen kedves,
de nem sajtár, de nem roocska,
csikóbőrös kulacsocska!

Kendő, kendő, fejkendő,
azt viseli minden nő,
akkor is, ha szégyenlős,
ettől lesz ő viselős!

Mézeshuszárt vegyenek,
gyere ide, te gyerek,
füled kajla, szád görbe,
nézz bele a tükörbe!

Van itt csizma kérges, rámás,
könnyű benne lépés, járás,
hogyha szűk, hát nem lötyög,
nem fáj benne a bütyök!

Ki ide jön s el nem szalad,
annak jut egy pörge kalap!
Van itt magos, van lapos,
csókoltat a kalapos!

Hogyha kimész a csűrbe,
sose menjél, csak szűrbe!
S hogyha nem mész egyedül,
mindig te legyél felül!

Itt a konyhás, lacikonyhás,
itt a sült hús csoda pompás!
Hurka, kolbász, dagadó,
üres hasba az való!

VIII.

Jer a táncba, jer a táncba,
lány a fiút megtalálja,
megtalálja, majd elszédül,
a szemébe belerévül.

Jer a táncba, jer a táncba,
fiú a lányt megtalálja,
megtalálja, átkarolja,
átkarolja, megcsókolja.

IX.

Tükrösszívű mézeshuszár,
nélküled nem szép a vásár,
legény veszi a leánynak,
mégpedig a babájának.

Kicsi tükör a közepén,
mézesszívet vesz a legény,
a tükör a vágyát szólja,
s mint a méz, édes a csókja.

X.

Ó, ó, ó, ó! Rajta, rajta!

Nincs erő, mely elszakajtsa,
hogyha két szív összevágyik!
Ne álljatok meg az ágyig!

XI.

Vagyis épp ott hagytam abba,
szép a lány, ha szappanhabba
mosdik s törülközi aztán,
s előttünk áll fénylőn, tisztán!
Olyan mint egy liliomszál!

XII.

S szép a legény, ha a szemét
jól kitörülgeti elébb!
Nagyot pök a csizmájára,
s utána a táncot járja!
Olyan, mint egy sudár nyárfa!

XIII.

Hé! Hó! Mint az erős szélben
összehajlik két ág szépen,
úgy találnak rá egymásra,
mint a levél nő a fára!

Örvendezzünk e két szívnek,
akik itt egymáshoz érnek,
vigadozzunk együtt velük,
s ragyogjon orcánk, míg élünk!

XIV.

De ne menjen senki haza,
most kezdődik a lakoma,
utána lesz tánc és zene!
Nehogy elvigye a fene!

Szünet után találkozunk,
borzongunk és vigadozunk,
akkorát mulatunk, meglásd
hogy szétrugjuk itt a hídlást!

A nyomtatásban még meg nem jelent rigmust, amelynek a részletét itt közöljük, felkérésre írta, Novák Ferenc juttatta el hozzánk.